

sed ad aliud quiddam in quo verisimilitudo aliquo continetur: quo pacto qui
 bonum in eo cognoscit de intelligere infinitos bonos qui sub hoc in eo compre-
 henduntur, & qui continuu percipit, de cognoscere infinitas p. & proportionales
 ex quibus continuu consistit, at prior quidem cognitio solet hoc loco distincta
 appellari, posterior v. confusa. Cognitio v. distincta duplex est, una compre-
 hensiva, quare simul cognoscitur, altera successiva, qua intellectus non cognos-
 cit oēs partes simul, sed aliam post aliam quam quo hoc modo alibi hæc
 vocabula usurpantur 2. lib. phi. cap. 4. ut animadvertenti facile patebit,
 hoc igitur loco sermo est de cognitione non confusa sed distincta siue compre-
 hensiva, siue successiva.

Quod igitur infinitum cognitione comprehensiva intelligi possit hinc
 hoc modo. Deus comprehendit puncta oia in linea existentia oēsque p.
 eius proportionales: hæc autem sunt infinita, Infinitum igitur percipi potest cog-
 nitione comprehensiva. Maior prope probat quod alioquin aliquid sub-
 terfugeret dei cognitionem quod impium est.

Quod etiam possit successive cognosci. Sic imprimis videtur. Non magis
 repugnat infinitum cognosci successive, quam per motum localem successi-
 ve percurrere: sed hoc fieri potest: quod et illud, maior prope perspicua videtur. quod
 si qua repugnantia est in cognitione successiva, eam non est alia quam quod ab-
 solueretur infinitum, at v. eadem cernitur in transitione infiniti per mo-
 tum localem: quod non magis repugnat unum quam alterum: Minor
 etiam probat, nam quoduis mobile cum loco mouetur tempore finito per-
 currit successive infinitas partes proportionales magnitudinis supra qua
 mouetur, oēs n. percurrit & nunquam duas aut plures simul sed se-
 per aliam post aliam.

Deinde hoc modo transacta hora verediciamus successive existens non
 solum infinita eius instantia sed etiam infinitas p. & proportionales, eam v.
 saltem intellectus diuinus cognouit: quod successive cognitione potest infinitum
 apprehendi.

Postremo.

Postremo si deus op. III. mundum ex aeternitate creasset huiusmodi
essent diu infiniti successione quadam, eos v. non solum deus cognouisset
sed et angelus si ab aeterno et fuisset creatus; P. igitur infinitum cognosci
successive.

1^a concl^o

Et art. 1. f. 445. et
Deus n. solum cogit inf
nita cognitione simpliciter
intentione qua concipit
res in se sed et per
notitia intuitiva qua cog
it ubi ea v. ad se dicit.
qz oia gerunt et ce p
sunt representat termino
diuina

Huiusmodi in g. tribus conclusionibus occurrendum est. Prima Concl^o
Quod libet infinitum quo ad se et oes suas partes cognoscitur ab eo
cognitione comprehensiuo, no aut successive. Cuius qui dem asser
tionis prior pars p. imprimis suaderi. 1° argum^{tu} quod adducto, deinde
Hoc modo. Intellus diuinus de infinita virtute ad cognoscendum q.
medium per quod cognoscat ipsum nempe entia e infinita in repre
sentando; 2° p. producere notitiam qua cognoscat ea infinita qua
in ipse entia representantur.

Deus cognoscat simul ea oia quae p. facere, sed p. facere no tot
quin plura; 3° cognoscat simul non tot quin plura cognoscat, sed hoc
est actu cognoscere infinitum; 4° actu cognoscat infinitum.
Posterior v. pars ex eo constat quod repugnat intellui diuino talis
modus cognoscendi, cum n. deus sit oia immutabilis fieri no p. quae cog
noscat simul ea oia quae sub eius notitiam aliquo cadere pnt, alioquin
denuo acquireret alicuius rei cognitionem quod eius immutabilitati
repugnat.

Quod si quis roget an facta Hypotesi quod deus cognoscat successi
ue possit intelligere infinitum successive respondendum erit comodo
quo inferius in 3^a concl. de intellu creato dicitur: si quidem ex
Hypotesi sequitur intellum diuinum seruare leges intellus creati.
Sed contra priorem partem cuius conclusionis qua diximus infi
nitum cognosci a deo complete, sic licet argumentari Imprimis
quod si infinitum a deo cognoscerehatur comprehensiuo cognosce
rentur.

cognoscere totam ab eo oēs partes in quas continuū diuidi potest, ac proinde
 oēs diuisiones quibus intacte secaretur; hoc fieri nequit: quod in infinitum
 non cognoscatur ab eo comprehensibile. Minor propositio sic ostenditur: nam si
 Deus cognoscit totam collectionem partium in quas continuū diuidi potest
 vel igitur partes quas percipit diuisibiles sunt vel indiuisibiles. Quod diuisio-
 nes eent exhausta: diuisibiles aut quae componebant continuū ut super-
 riori quae indiuisibiles eent non potest quod alioquin continuū ex indiuisi-
 bilibus constaret cuius oppositum ostendit Aristoteles lib. 6. nec etiam deus
 eas eent diuisibiles quoniam sequeretur Deum cognoscere infinitas partes
 oēs continuū quod quidem adhuc restant partes harum partium cognos-
 cenda: ut quod fieri non potest ut Deus cognoscatur oēs continuū partes.

Deinde continuū non potest eent aliter diuisum in oēs partes suas pari quod
 ratione nec cognosci poterit in oēs suas partes: antecedens ex superioribus
 patet: consequens probatur hoc modo nam continuū idcirco nequit eent diuisum
 in omnes suas partes quod completa diuisione partes quae remanerent eent
 re ipsa diuisibiles et non diuisibiles: non diuisibiles quod diuisiones eent continuū
 exhausta, diuisibiles aut quae componebant continuū ut superioribus quae in
 solutione ad secundum argumentum exposuimus; quod quidem in commo-
 dum pari modo ut colligi si dicatur Deum cognoscere oēs partes continui:
 atque proinde darentur partes continui quae cognoscerentur ut diuisibiles
 et non diuisibiles, diuisibiles quidem quae cognoscerentur ut partes continui: non
 diuisibiles quae cognitione quae quoad cognitionem exhausta eent continuū
 diuisio, itaque si ex reali diuisione continui in oēs partes suas seque-
 retur dari re ipsa partes diuisibiles, et non diuisibiles, pari modo ex
 cognitione omnium partium continui colligerentur partes quae quoad cog-
 nitionem eent diuisibiles, et non diuisibiles.

Ad id quod in argumentum deus eent Deum cognoscere partes oēs quae in continuo
 sunt, atque oēs eent diuisibiles, sic in eas cognoscere, ut percipiat earum
 partes, et rursus harum partium partes et sic in infinitum ita non cognoscit

ut in continuo

in continuo reperiantur, quare cum in continuo nulla sit pars quæ non
sit maior pars divisibiles Deus nullam partem cognoscit cuius partes
non percipiat.

Pro solutione v. alterius Argumenti intelligitur hoc esse discrimen
inter divisionem realem continui in omnes suas partes et cognitionem divinam quæ
Deus cognoscit omnes partes proportionales continui, quod per divisionem conti-
nui indivisibilem medietatem corrumpitur totum continuum et remanent
solum duæ medietates in quas divisum est: & rursus ex divisione duarum
medietatum in quatuor quartas relinquitur corrupta duæ medietates
remanent quæ solum quatuor quartæ & ita de cæteris in infinitum. At
v. per cognitionem quæ Deus cognoscit duas medietates continui non
corrumpitur continuum ipsum neque cognitione quæ Deus cognoscit quatuor
quartas in quas dividi potest relinquitur corrupta illa medietates
& ita de cæteris partibus: unde fit ut si continuum esset divisum in omnem
sui partem solum remanerent indivisibilia peracta divisione quæ sem-
per ex divisione in partes minores relinquantur corrupta partes maiores:
at v. peracta divisione cognitione quæ Deus cognoscit partes proportionales
licet summere partes divisibiles non ad quas ultimo terminata sit cog-
nitio divina quæ nulla sunt ultimo cognita quin nullis non includantur
in infinita a his quæ sunt et cognita sed quæ peracta cognitione omnium par-
tium continui adhuc remanent

Ad alterum igitur Argumentum dicitur non esse parvam rationem in divisione
reali continui in omnes partes suas & in cognitione quæ omnes partes continui ob
cognoscuntur. Nam in divisione continui reali in omnes partes suas
danda essent sola partes ultime ad quas divisio terminata esset quæ
quidem exhausta est divisio, quæ et partes præcedentes per divisio-
nem fuissent corrupta quæ quæ ultime essent deberent esse indivisibiles
si enim divisibiles essent non essent ultime, & quæ ex illis continuum com-
ponebatur deberent esse divisibiles; at v. in cognitione omnium partium
continui

continui nō dantur p̄ ultima ad quas terminetur diuina cognitio
 siquidem illa ita cognoscuntur ut sunt in continuo: in continuo autē
 nō dantur ultima partes ac proinde ut non intelliguntur ultima sic
 non intelliguntur a se qua indiuisibiles.

Sed vgebis hoc modo diuina cognitio terminatur ad p̄^{el} cognitā.
 dantur q̄^o ultima p̄^{el} quas cognoscat ac proinde dabuntur indiuisibiles

Im e diuina cognitionem terminari ad partes cognitā nō quide in
 concensu ut datur ultima ad quas eius cognitio terminetur, sed quia nullo
 ē pars in continuo quam beus nō cognoscat ita oēs cognoscat ut potens fi
 nitas, ac oēs diuisibiles, sic tñ ut non dantur ultima partes cognitā sed
 alia atq̄ alia in infinitum minores.

Sed vgebis itē hoc modo si beus cognoscat oēs continui partes
 ita eas debet cognoscere, ac si resisterent ex diuisione reali continui in
 oēs suas partes, sed ex hac diuisione colligerentur partes nō diuisibiles.
 q̄^o et ex intellectu colliguntur partes quas cognoscuntur ut indiuisi
 biles.

Ocurrendum ē tñ, negando maiorem nam diuisione reali continui
 in oēs suas p̄^{el} darentur partes ultima, exhausta cēt diuisio per quam corrū
 p̄ntur partes præcedentes, ac remanent ea sola ad quas diuisio termi
 nahur, qua proinde cēt indiuisibiles at beus ip̄ Max. non cognoscat
 in continuo p̄^{el} ultima quidem illa nō dantur in continuo.

Secunda Concl.^o fieri non pot̄ ut intellus creatus sua virtute nā^l per
 cipiat actu infinita comprehensiuē, quam quidem assertionem Alex^o signi
 ficauit 1° 86i. cap 4° aduersus Anaxagoram eo loco asseruit nō potē
 infinitum a nobis cognosci ut eodem cap. explicauimus & pr̄b. imprimi * finita in illo loco
 q̄ nulla potia cognoscent finita p̄ simul ap̄prehendere diuinū infinitū? ē adiectiuū potia.
 (inter talem potiam et diuinū nō ē proportio) ois aut intellus creatus
 ē potia finita: nullus igr intellus creatus p̄ comprehensiuē percipere infinita
 diximus in hac assertionē sua virtute nā^l, q̄ virtute supernā^l nō ē
 negm.

2^a concl^o

in egrm. beatissima maxime servatoris nri. aiā cognoscere aliu infinita in
centia diuina; licet eius intellectus et lumen gloria finita sint et exornat
Dnuy B. 3° q^o 10. art. 3. quam scilicet capredus in 3° desti 4 q^o 2°
art. 2° & ferracensis 3° contra gentes cap. 6° quid quid dicit Scotus in 3°
dist. 14 q^o 2° quod quia v^o alterius negotij & theologia disputandum
relinquamus.

3^a conclusio

2^a assertio. Nullus intellectus creatus potest cognoscere successiue infinitum
in tempore finito, potest tamen in tempore infinito. Prior pars probatur quia si infinitum
posset cognosci successiue in tempore finito, scilicet incipiendo id fieret per
currendo successiue per se singulatim aliam post aliam, hoc autem est contro-
roem infiniti, est enim infinitum id in quo prater quamcumque partem acceptam
semper restat aliquid accipiendum quod non fuerit acceptum, nunquam
igitur absolute infinitum, quare non potest infinitum successiue cognosci in
tempore finito. Posterior vero pars huius conclusionis sic potest ordi. Nam si
Deus orbem celestem ab eterno creasset, simulque angelum aquo i^{um} mo-
bile moueretur ille cognouisset successiue singulas reuolutiones, cum
non sit agens intellectuale non ignoraret id quod efficeret; at darentur
modo infinita reuolutiones huiusmodi: ergo cognouisset infinitum successiue
ut nunquam tamen cognoscere incipisset, restat ut ad Argum^o in his proposita
respondemus.

Ad primum quidem non mouet solutione, cum prima assertionem
confirmet.

Ad 2um huiusmodi est non esse parem roem in cognitione infiniti aq^o in eius tra-
sitione per motum localem: nam per motum localem per accidens absolute
infinita partes proportionales ad transitionem totius quod reuera finiti
est; at vero si desinere cognoscere infinitum ac successiue nulla esset pars
qua per se non terminaret cognitionem a reliquis desinendam ac proinde
non posset absolui infinita partes sed semper quibuscumque cognitis restaret
infinita

in finita cognoscenda, et atque non est par ratio: nam in transiione percurritur
 fur plura per motum unius finiti; in cognitione vero plura per motum plurimum
 quod unaqueque pars terminaret peculiarem sibi cognitionem.

Ad 3um dicitur instantia hora non transire per motum plurimum seu discre-
 tum quia non transit 2um post primum, aut 3um post 2um sed per motum infi-
 nitum cuius sunt propria formatio ac proinde non potest intelligi infinito per
 motum plurimum; sed per motum unius finiti, licet autem adeo infinita illa
 instantia, quae sunt propria sporis, intelligantur comprehensivae non in successi-
 ve, cum hic cognoscendi modus divino intellectui repugnet.

Ad 4um respondendum est non esse in commodum quod infinitum successivae
 cognoscatur ab intellectu creato modo non incepit cognoscere ut in 3^a assertioe
 diximus quo pacto Angelus ab aeterno creatus cognovisset infinitos dies pra-
 teritos ab eo non fuerunt in cogniti successivae sed simul, cum successivae cog-
 nitione divino intellectui repugnet ut diximus.

Annotationes in quartum Phisico- rum. librum. Caput primum.

Tres sunt huius libri partes, prima de loco, secunda de vacuo, 3^a de tempore.
 De loco autem quemadmodum de infinito duas quaestiones proponit discutendae scilicet
 utrum locus sit, et quid sit, antequam in utraque tractet probat ad hunc modum
 hunc aliam spectare agere de loco, deinde disputationis de loco difficultatem ex-
 ponit.

Esse autem locum Aggreditur aut 9^{em} qua quaerit si ne locus? cuius pro-
 affirmativam 3. verbis ostendit quibus non solum probat locum esse, sed etiam
 esse aliquid ab his rebus diversum quae loco continentur. Primum igitur sic argu-
 mentatur.

tex

mentatur.

argumentatur. Illud receptaculum in quod modo res in frant, ex quo nō
abeunt, ut in aqua modo aer, modo aliud corpus non solum ē sed etiam
quodpiam diuersum ab ijs quae tali receptaculo continentur; eadem aut
receptaculum ē locus, igitur locus non solum ē: sed etiam ē quodpiam diuer-
sum ab ijs quae loco continentur.

tex

Præterea Corporum. Secunda rāo ē hūmō, id ad quod simpli-
cia corpora natū mouentur non solum ē in rebus sed etiam continet hūm
quandam conseruandi res nales, uel cuius ad ipsum mouentur, id aut ad
quod natū mouentur corpora simplicia ē locus. (Antec. declarat sex ee
Species loci seu loca quadam) igitur locus non solum ē in rebus sed etiam continet
prædictam uirtutem. Minorem probat qm corpora simplicia mouentur
Sursum aut deorsum quae sunt species loci, seu loca quadam: id igitur ad quod
natū mouentur corpora simplicia ē locus. Antecedens declarat sex ee
Species loci dicens s. Sursum, et deorsum, dextrum, sinistrum, ante, & retro.
quae non solum in comparatione nri in uersu reperiri affirmat, sed et ex nō
rei, si n. locus ex nō rei ē sursum ad quem leuia ascendunt: & deorsum ad
quem grauiā descendunt, unde colligit hūmō loco nō solum differre situ
sed etiam in quadam seu uirtute conseruandi res nales, quae continet: quod
aut ex nō rei distinguantur loco s. diuersam conseruandi uirtutem bre-
uiter sic confirmat, nam si corpora nalia & loca in quibus continentur mo-
thematiē considerentur absq; omni qualitate, nō dicentur ee superiora
inferiora ex nō suo sed solum nō nri: q̄ si ex nō suo talia sunt id
prouenit ex diuersitate uirtutum quibus diuersa corpora nalia conserua-
tur.

Species loci. 6.

tex

Definitio vacui

Præterea qui vacui. 3^a rāo sumitur ex aliorum auctoritate
qui s. affirmabant dari aliquid vacui in rerum nā, ac proinde locum, hū
cui enim ē locus corpore carens qui s. repleri potest: idq; confirmat sententia
Epistodi. Antequam post hoc facta ē latissima tellus. Merum si

Verum si sit. Argumentatur pro parte negativa non nullis
 verbis, simul q̄ muestigat quid locus sit. prima ratio ē humor. Si locus ē aut
 est corpus aut alterius nā; neutrum eē p̄t. q̄ nō ē minus probū quo ad
 posteriorem partem qm locus habet trimam dimensionem, longitudinem
 s. latitudinem et altitudinem cum locus sit aequalis rei contenta; sed tres
 dimensiones nō conueniunt nisi corporibus; q̄ locus nō ē alterius nā. quod
 v̄o nec sit corpus probū quia sequeretur duo corpora se penetrare. eent enim
 simul in eodem spatio corpus contentum & ipse locus quod h̄ ē impossib.

tex

ē alterius nā

Præterea si corporis. 2^a ratio ē si datur locus in quo corpora con
 tineri debeant dabitur etiam locus superficiai, lineæ, puncti; sed hoc nō est
 concedendum; q̄. Maior suadetur ex eorū quæ iam ostensum ē locum eē
 quia corpora viciſſim in eadem receptaculo reperiuntur quod quidem simi
 l̄ reperitur in lineis, punctis, atq̄ extremitatibus, nam recedente aqua simul
 recedit superficies aquæ cum lineis atq̄ punctis, & adueniente aere aut
 alio quouis corpore succedunt aliæ superficiae, lineæ, et puncta. Aliter
 ostenditur: nam locus s; id quod loco continetur debent eē ita distincta q̄
 h̄ sint aequalis: at v̄o punctus & eius locus si eēt, eēt inuisibilis; q̄
 non p̄t dari locus puncti. 1.

tex

negati sequella

Quid n. tandem. 3^a ratio ē: si locus ē, ē elementum corporeum
 aut incorporeum, vel constat ex elementis corporeis, aut incorporeis, nō
 p̄t eē elementum corporeum, aut ex elementis corporeis constare, q̄ locus eēt corp̄
 quod supra ^{reputatur} ~~reputatur~~ e. Nec etiam elementū incorporeū, aut ex elementis
 incorporeis constans, quia locus cum sit aequalis rei contenta nō debet carere
 magnitudine, appellat h̄ elementa incorporea intelligentias, a quibus bete
 res celos contineri dicebant.

tex

n̄ corp̄ t̄at ex elem̄
n̄s corporeis
cū n̄ sit substantia

Præterea cuius nā? 4^a ratio ē: si locus eēt in rerum nā, id eēt
 dicere h̄ quia aliquo modo eēt eorū causa quæ sunt in loco, sed in nullo ḡn̄e cā
 locus continet̄ respectu eorū quæ sunt in loco ut induc h̄o patere p̄t, igr̄
 locus nō ē in rerum nā ponendus.

n̄ eā

Præterea et ipsi. 5^a ratio ē si locus eēt in rerum nā id eēt dicere h̄
 locus contineri in loco s; aut q̄ eēt illo ē, sed hoc nō eēt concedendum daretur q̄
 argumentabatur q̄ locus n̄ ē. q̄ aliquo

tex

ut Zeno

quia nec ma. nec forma separari pnt. are cōstitutū ipsa permanente; at v. locū
separari p̄t are contenta ipsa tñ permanente.

2.º quia locū debet eē aliquid extra ipsū locatū: mā v. et forma nō sunt extra
entiam rei nēly.

3.º qz vnaquaq; res naly apta ē moueri ad suū locū. at v. nō ē apta ut moue-
atur ad suam mā aut formā: igr̄ locū nec ē mā nec forma.

4.º si locū eēt mā aut forma ac p̄mōde inēnt in re ipsa tanquā pars essentialis
quemadmodū res ipsa ē in loco ita et ipse locū: quod h̄ ē falsū: probat sequel.
qz mā & forma loco mouentur simul cum re ipsa.

5.º si locū eēt mā et forma sequeretur locū corrumpi gr̄ ex vna re alia
gnratur, ut ex aere aquo: hoc v.º absurdū ē cum experientia doceat in eodē
loco gn̄ari remōnam ex alia corrupta ut cadauer ex hōie: locū igr̄ nec ē mā
nec forma: sequella prob̄ qz aere corrupto perit forma et etiam mā quod a
modo quatenus nō manet sub eodē forma: qz si locū ē mā aut forma locū pe-
ribit.

Quot modis aliquid in loco eē dicatr

Caput 3.º^{um}

Plurimum refert ad loci inuadationem intelligere, an aliquid possit eē in se
ipso nam si quippiam in se ipso eē p̄t n̄ erit n̄ erit ponendū locus inuadū nō. Itac igr̄ deca.
Ar. hoc cap. Sane q. p̄batat possit ne aliquid eē in se ipso. ^{quod} ut p̄stet prius declarat
octo modis aliquid eē in aliquo poeē quod habet cap. 2.º ante p̄m. q. i. p̄m̄termitit et
duobus modis fingi poeē aliquid eē in se ipso aut perse hoc ē qz h̄c s̄m̄ se totū aut per
aliud hoc ē rōe partij seu rōe alterius quo facto homo d̄r albus qz eius superficies ē alba &
scia p̄dicit qz ad eius m̄st scia.

Hij possit duobus concl. ^{ibus} ad q. respondet Ar. Tric ē poeē a liquid eē in se ipso rōe
suarum partium qz id in quo aliquid ē et id quod in ipso ē s̄nt p̄t. aliquid totū. que
offendet qui delium in quo vinum continetur et vinum ipsum sunt p̄t. huius coniuncti.
vini delium idcirco vinidolum d̄r eē in se ipso nō i.º scē secundario et rōe partū.
Nam qz delium continet idcirco vinidolum d̄r continere. et quia vinū continet
ideo vini delium d̄r contineri. 4.º Post. concl.

Post. concl. Nihil pot' ee in se ipso posse quam confirmat, q' si quis
percurrat eos modos quibus dictum e' aliquid ee in alio nullum reperiet
quo aliquid in se ipso ee dicatur posse sine i. Deinde hoc ipsum confirmat rōe
quadam qua p' in context. Tandem ad finem cap. colligit solutione quinta
rōi i. cap. adducta qua 3. nō nitebatur offendere, nō ee Locum. R' igit'
Locum ee in alio non ut in loco sed ut in subio quo patitur utatur progressu
ille in infinitum. Soluit praterea 9. cap. superiori agitatam dices Locum
nec man' ee nec formam: qm' ea sunt partes interna rei, Locu' v. e' quip
p'iam externum.

Inquisitio quid sit locus Cap 4.um

Hoc cap. insinuat Ar' inuestigare de sem' loci, prius tñ nonnulla eius
attributa declarat quorum i. ^{um} e' Locum continere id cuius e' locus, i. ex
ternum ee: 2. ^{um} e' Locum primum siue proprium nec maiore ee nec minore
re contenta i. locus proprius e' aequalis locato.

Sed obijci' q' continet e' maius contentu' q' cum locus sit continet erit maiore
re cuius e' locus.

Dm' tñ e' omne continet quo ad superficiem conuexam ee maius contentu'
non aut quo ad superficiem concauam. Nam superficies concaua continet
cuiusmodi e' locus semper e' aequalis superfici ei conuexae corporis contēti
si modo sint contigua.

Sed urgebit ex hac solutione sequi super idem centru' describi posse duos cir
culos aequales inter se. cuius oppositum volunt mathematici //
Im' e' tñ id quod docent mathematici intelligim' ee q' circuli describuntur in
eodem corpore plano, in quo nō pnt ee dua linea, aut superficies immediata non
aut q' describuntur in diversis corporibus ubi pnt reperiri dua linea, aut su
perficies immediata.

3. ^{um} attributum e' Locum nō deferri ab oī corpore; s. nō posse unquam dari locum
vacuum.

vacuum omni corpore et si aquarum re se gillatim separari possit

1um est oem locum corporis suapte na^{tura} ~~formae~~ ^{esse} sursum aut deorsum ubi loquitur de loco gravium aut levisum duntaxat.

2um est unum quodq^{ue} simplicium corporum suapte na^{tura} ferri in locum sibi accommodatum ubiq^{ue} quiescere.

Si igr^o motus tradit et anted^{ef.} loci n^{on} nulla docum^{en}ta. Primi est motum localem duxisse h^{ic} in loci investigatione et cogn^{em}. Docet aut^{em} motu localem triplice^m ee^{re} s. lationem accretionem, et decretionem, quam quia accretio et decrecio improprie h^{ic} et u^{bi} comitantur d^{icitur} motus locales, quatenus acquisitione et deperditione maioris quantitatis, sequitur occupatio maioris vel minoris loci

tex

2um documentum est. eorum quae moventur alic^{ubi} quaedam sunt moveri posse, roe sui ut composita natura, quaedam v^o p^{er} accid^{ens}, roe alterius in quo sunt, ut p^{er} entia naturalium et accidentia. Rursus eorum quae p^{er} accid^{ens} moventur quaedam posse moveri posse ut p^{er} rerum naturalium si a suis totis separantur quod fieri noⁿ potest: quaedam v^o p^{er} accid^{ens} ut accidentia

3um documentum est, locorum quaedam ee^{re} proprio, quaedam co^muⁿa, atq^{ue} n^{on} oem locum sed h^{ic} proprium ee^{re} aequalem rei contentae.

4um est q^{uod} continens non est divisum a contentis, sed continuatum ut p^{er} in oculo et pupilla hinc contentis noⁿ d^{icitur} ee^{re} in illo, ut in loco alic^{ubi}, sed ut pars in suo toto: at v^o cum est divisum, et tangit si exp^{er} rem contentam hinc contentis d^{icitur} ee^{re} in illo. ultimo continens tangit in loco, in prima extremitate hinc superficie corporis continentis, qua tangit ipsum corpus contentum. Probat aut^{em} Ar^{istoteles} hoc docum^{en}tu^m. q^{uod} id quod est mobile ut in loco potest moveri in illo: at s^{ed} quod est continuatum continens noⁿ in illo: sed cum illo moveri d^{icitur}.

tex.

Jam igr^o ex Sisce. H^{ic} p^{ro}bat accedit iam ad loci def^{em} g^o in p^{ri}mi^mis. Tendit locum ee^{re} superficiem corporis continentis. Nam aut^{em} ~~locus~~ ^{def^o loci} est forma, aut ~~ma~~ ^{ma}, aut ~~intervalum~~ ^{intervalum}, quod intercipitur inter extrema corporis continentis, iⁿter superficiem concavam corporis continentis, aut si n^{on} dabit^{ur} tale intervalum desinendum a magnitudine rei existentis in loco erit superficies ipsa corporis continentis. Alii probat q^{uod} in p^{ri}mi^mis quod noⁿ sit forma ^{per se dicitur q^{uod} est in p^{ri}mi^mis q^{uod} est in p^{ri}mi^mis q^{uod} est in p^{ri}mi^mis} patet, nam est forma ee^{re} videatur q^{uod} terminet^{ur} h^{ic} noⁿ est forma, q^{uod} forma est in h^{ic} ^{per se dicitur q^{uod} est in p^{ri}mi^mis q^{uod} est in p^{ri}mi^mis q^{uod} est in p^{ri}mi^mis} seca rei, locus aut^{em} ex h^{ic} secus est locatus. est n^{on} superficies corporis continentis et contenti simul sint, noⁿ h^{ic} superficies corporis continentis est subiectum in re tota, sed in corpore continente.

tex. quia v^o id.